

Να

γείρω, Θεέ μου, τη σκεπή μου, να κουβαλήσω το τζάκι στην αυλή μου, τρίγωνα και κάλαντα ψυχή μου, να μου έφερνες τραγούδια και παιδιά. Θα ακούσω παλαμάκια με χνούδια. Θα λένε γαλάζια τραγούδια. Θα μασάνε λουκουμάδες δυνατά. Άραγες θα έρθουν τα παιδιά;

Τόσο άχρηστα τα πλούτη μου πια, αναζητώντας μηχανές ζαχαροσύννεφες, κάνω ζάχαρες να φάνε τα μικρά, με ασήμι που λιώνει και χιόνι, με χρυσάφι που αλλάζει και μελώνει, αλλά είμαι καιρό στην ερημιά και άραγες θα έρθουν τα παιδιά; Θα ακούσω παλαμάκια με χνούδια. Θα λένε γαλάζια τραγούδια. Θα μασάνε λουκουμάδες δυνατά.

Γέρνω, Θεέ μου, τα μαλλιά μου, τα βουτάω βαμβάκι στην καρδιά μου, συλλέγω και δακρύζω την ευχή μου, τρίγωνα και κάλαντα ψυχή μου, περιμένοντας να έρθουν τα παιδιά. Θα ακούσω παλαμάκια σου λέω! Και ζάχαρη άχνη θα κλαίω!

Κουράστηκα πια Παναγίτσα και σε κάνω παρακλήσεις στη φωτίτσα, του τζακιού

φωτεινή αγρυπνία, Θεοτόκε μου Μανούλα και Κυρία, άραγες θα έρθουν τα παιδιά;

Κ.Γ.Π. – Απρίλιος 2015

*Γράφει ο Κώστας Παναγόπουλος, costasgp@yahoo.gr – αφιερωμένο στα παιδάκια
όλου του κόσμου*

Πηγή: grecesaid.blogspot.gr